

Piatok 11.10. 2013 Ako sa platí vo Francúzsku u zubára

Tato je po 3 týždňoch odpuchnutý, aj keď má stále nepríjemný pocit a cíti hrču na ďasne. Stále rozmýšľa, koľko asi bude trvať, kým sa mu „zápal“ (ja by som povedala rovno hnis) vstrebe. Potom, ako zaplatil posledný účet 501 Euro, mi volala zubárová asistentka: „*Pán Vinkovič sa musí dostaviť ešte raz, aby sme napraili chybu v platbe.*“ Fíha, možno nám aj niečo vrátia, dúfala som. Lebo poisťovňa korunku neprepláca. Dnes tato po platbe zavolať. Musel doplatiť ďalších 1600 Euro. Chvíľu som nevydala ani slova. To sa museli pomýliť! Nie, nepomýlili sa, len mladý zubár dobre zarobil bez toho, že by Slávina dopredu informoval o tom, koľko ho korunka bude stáť. Pocit bezradnosti a hnevu bolo z tata cítiť na 20 kilometrov.

Náročný deň. Tak som si dala kapučíno. Dolce Gusto malo teraz akciu na kapsulovú mašinu na kávu za 39 Euro. Rozhodla som si udeliť si ročnú odmenu a doriať si ho. Práve na dni ako dnešný. Kedy vonku prší, musím vymýšľať program pre znudenú Millu a uboleného Arlana a ešte stráviť aj vyhodných 2000 Euro. Arlanovi vyšli už obe 1. horné stoličky a podľa červených ďasien je isté, že o chvíľu bude vidno i spodné. Okrem toho pred týždňom ochorel. Zopakoval si laryngitídu. Tentokrát som zakročila čípkom do zadku a nemuseli sme na pohotovosť. Zostalo iba boľavé hrdlo a sople. Celkovo sa ochladilo a mám pocit, že mi je celý deň zima. I deti majú studené ruky, tak asi budeme musieť už zakúriť. Platbu za električky nám po poslednej zime zvýšili zo 150 na takmer 300 Euro mesačne.

Posledné večery som trávila šúpaním uvarených jedlých gaštanov. Cez víkend sme v lese nazbierali dobrých 5 kíľ. Statočne som sa s nimi popasovala. Urobila som si i otlak na ukazováku. No, všetky sú pekne nasáčkované v mraziaku. Tato neustále behá s pohárom gaštanového pyré a šľahačkou.

Príjemným prekvapením týchto dní je odstavenie Arlana. Dala som si predsavzatie, že v 1,5 roku ho odstavím. Je veľmi dobre, takmer všetko. Aj mliečne produkty, hoci mlieko samotné mu nešmakuje, ale možno to príde neskôr. Rozmýšľala som, ako to zoberie. Posledný mesiac – dva nám ostalo už iba večerné mliečko, kedy mi poslušne hlásil zakaždým, keď už bolo na jednej strane prázdno: „Second“. V deň laryngitídy nechcel piť večer, bol unavený. Na ďalší večer som si šla zabehať skôr, lebo bola sobota a ukladal ho tato. No, a na 3 večer, keď som sa ho spýtala, či chce mliečko, povedal rovno: „Nie.“ A bolo to vyriešené. Vďaka dlhším tréningom 11-12 km 3x do týždňa, som nepociťovala ani žiaden diskomfort s prebytkom mlieka. Jednoducho zmizlo. Horšie je, že s ním aj prsia:(Hm, čo už. Polmaratón je polmaratón.

Pondelok 14.10. 2013 Milline prvé narodeninové párty

Nečakane sme dostali pozvanie na 2 narodeninov párty Milliných spolužiačok zo St. Thomas. Na sobotu bola napláné Claire a v nedeľu Tatiana. S Millou sme poctivo vyrábali jesenný baliaci papier s otláčkami nazbieraných listov. Obe sme sa pri nich vyjašili. Do jedného balíčku sme zabalili zvieratkovské pečiatky a pre Tatienu princezovskú knižku s nálepkami. Milla žobronila aspoň o 1 nálepku, tak bolo vysvetľovania, prečo darčeky pred darovaním neskušame. Trochu som mala obavu z 1. oslavy, keďže išlo o cudzích ľudí, ktorých Milla nikdy nevidela. Claire a jej mladšiu sestru totiž vyzdvihuje po škole babysitterka Julie

a ostáva s nimi do 19.00, kedy chodí mamka z roboty. Na pozvánke stál presný čas 15.30-17.30. Zavola som Clairinej matke a vysvetlila, že Milla je trochu neistá v novom prostredí. Matka to zobrala na vedomie, ale povedala, že nechce, aby som ostala ani tých 5 minút. Zároveň ma poprosila, či by som sa na 2. deň nepostarala o Clairin odvoz na Tatianinu párty...

Milla sa nevedela dočkať a už od rána sledovala hodiny. Dala si šaty, ružovú pomádu na pery a šup, chytro ku Claire. Aká však bola zhrozená, keď dvere neotvorila Julie. „Kde je Clairina mama?“ A mala som to tam. Snažila som sa jej predtým vysvetliť, kto Julie je, no, jej detský mozoček to nespracoval. Clairina mama bola trochu dotknutá, ale hneď sa pustila do vysvetľovania, že ona je Clairina matka a v stredu nepracuje, vtedy je s ňou. Mille to bolo srdečne jedno, ale nechala sa prehovoriť a vhupla priamo do princezovského ošialu. Dvere sa zavreli a ja som odchádzala s pocitom, že Milla to zvládla statočne. Bolo mi ľúto, že pre ňu nemáme princezovské šaty na prezlečenie. Spomenula som to tatovi a o 2 hodiny sme

Millu vyzdvihovali s autom a namierili rovno do obľúbeného Gifi obchodu, kde si Milla vybrala nie 1 šaty, ale rovno celú truhlicu so 4 pármami a k tomu ešte aj topánkami na vysokom podpätku a bižutériou. Všetko made in China. Zvyšok večera dupotala po byte a ja som sa v duchu ospravedľňovala susedom.

Ešte nasledujúce ráno sa nevedela rozhodnúť, ktoré šaty si oblečie na Tatianinu oslavu. Tato jej pomohol. Pozreli si spolu Disneyovskú Popolušku a hneď v tom mala jasno. Po tretej som ju naložila do auta vo fialovej róbe, vyzdvihli sme Claire a o chvíľu sme boli u Rechovcov. Dohodla som sa s Oľgou, že tie

2 hodiny ostanem ako pedagogický dozor a aspoň sme si trochu pokecali. Dievčatá sa bavili užasne, a ja som ich ticho pozorovala a závidela im bezstarostné detstvo. Hrali sa na princezné a užívali si každú chvíľku.

Bretónsko

Moje obavy zo šialeného počasia v Bretónsku sa nepotvrdili. Ba naopak, prekvapila ma príjemná teplota okolo 20 stupňov. 4-hodinová cesta ubiehala dosť rýchlo, aj napriek tomu, že sobota bola 1. dňom jesenných prázdnin. K obedu sme vystupovali u Flošových rodičov a zasadali priamo k stolu. Vôbec sme nečakali tak vreľé prijatie. Francúzi sú dosť rezervovaní a o Bretóncoch sme toho veľa nevedeli. Potvrdili však opak francúzskej črty. Flošova mama, živá 60-tnička mlela a mlela. Až sa nám nechcelo veriť, že Flošo je jej dieťa. Ako hlavný chod nám pripravili mušle Saint Jaques na póriku a kari. Vyškierala som sa na Slava, ktorý hneď prevrátil očami. Predpokladám, že si spomenul na svoj jediný zážitok s morskými plodmi v Provensálsku spred 13 rokov, kedy sa skoro povracal. Je fakt, že to by sa asi každý, keďže morské slimáky sa na teple nejako pokazili. V každom prípade bol teraz príjemne prekvapený a nenamietal.

Hneď po obede sme vyrazili na pláž, vybavení obrovskými lopatami. Pridal sa i Flošo a William. Úlohou bolo postaviť obrovský hrad a valy, čo ho mali chrániť pred prílivom. Makali všetci a neprekážal ani vietor. Pár prechádzajúcich sa i pristavilo a riadne sa na nás pobavilo. 3 dospelí chlapi

s lopatami makali ako pri výkopových prácach na stavbe. Večer sme sa zložili u Flošovej tety, ktorá nám poskytla 2 izby v podkroví s kuchynkou. V noci nás prekvapila riadna búrka so silným vetrom. Toto rozmýšľal nad tým, či sa na druhý deň vôbec bude bežať maratón vo Vannes, vzdialenom asi 100 km.

Ráno sa vyparil ešte za tmy s rachotom, čo zobudil deti. Tak sme začali nový deň. Podarilo sa mi pripraviť raňajky, udržať Arlana bez pádov zo schodov, kam sa stále trepal a volať Millu pravidelne dnu, kvôli prehánkam. Arlieho trochu na pláži prefúkalo a dosť kašľal, z nosa mu tieklo už 3. týždeň (spodné stoličky sa stále nevytlačili). A tak sme objavovali záhradu a zbierali obrovské padajúce jedlé gaštany a chodili sa skrývať pred dažďom, až kým nedokvitol tento. Unavený, spokojný. Jasné, že maratón sa bežal v tých podmienkach veľmi ťažko. Bol to najťažší beh v histórii, lebo miestami nevidel viacej ako na meter pre silný dážď a krúpy. Znova sme sa nafutrovali u Flošových rodičov. Až nám to bolo trápne, no, trvali na tom. Tak som sa ponúkla, že pripravím aspoň dezert – gaštanové pyrė. Keď si tato oddýchol, išli sme stavať ďalšie pevnosti na pláž. Milla sa skamarátila s Leoni, dcérou Tristana a Izoldy, tak sme ju vzali so sebou.

Apropo, Tristan a Izolda. Ich skutočné mená sú Fabian a Ali. Francúz (Flošov bratranec) a Angličanka. V živote sú niekedy chvíle, kedy si človek povie: „*Tak, títo dvaja boli stvorení jeden pre druhého.*“ Tristan, tmavý, urastený a divoko pôsobiaci so šibalskými plamienkami v očiach a Izolda, štíhla, vysoká s bledou pokožkou, pohybujúca sa ako víla. Nevedela som od nich odtrhnúť oči. Boli ako 2 kúsky puzzle, čo dokonale do seba zapadajú. Ich 3 dcéry boli podobné. Najstaršia, kópia mamy, stredná po otcovi a najmladšia mix oboch.

Na 3. deň sme šli pomáhať so zberom večere. Mušle. Pláž po odlive bola plná Frantíkov dychtiacich po lahôdke. V jednej ruke kýbel, v druhej trojzubé hrabličky. Skrčene prehrabávali pláž po centimetri. Milla si zbierala kraby a farebné lastúry. Sledovala som ju a zabávala sa na jej nadšení z každej novej farby. Vie sa takto zabávať hodiny a hodiny. Chodiť po pláži hore-dolu a sledovať každý jeden pohyb i tých najmenších tvorov. Tmavomodré slávky mali mať minimálne 5 cm. Tie menšie, sme vracali späť, aby ešte narástli.

Po hodine sme mali okolo 5 kilov a Daniel (Flošov otec) básnil o super večeri. Slávino mal teda celý deň na psychickú prípravu. Milla sa zalizoval, aj keď som dopredu pochybovala, že vôbec bude chcieť ochutnať. Pre istotu som so sebou zobrala balenie párkov. Múdro. Milla nechcela ani okoštovať a Arlan vďaka prechladnutiu aj tak toho veľa nenajedol. Mušle boli chutné. Daniel ich pripravil na cibulkovo-víno-kari omáčke. Podávali sa s hranolkami. Našťastie Marie-Paule kúpila bravčovú paštétu, tak sa Slávi dotlačil, samozrejme po povinnej ochutnávke nášho úlovku, paštékovými chlebíkmi. Bretónci, podobne ako Francúzi rozprávajú veľa o jedle. V podstate sa takmer všetká konverzácia pred jedlom a počas jedla točí okolo jedla, čo si práve vychutnávajú. My, čo na to nie sme zvyknutí, sa cítime ako z Marsu. Ani

nevieme, čo dodať, alebo ako sa vlastne do rozhovoru zapojiť. Decká sa pred i po jedle dodatočne vyšantili s ich 2 psami. Milla počas večere kýmila malého čierneho špica párkom. Tvárila som sa, že nič nevidím..... obaja boli spokojní. Psy boli chudáci úplne hotové. Milla ich naháňala okolo stola. A Arlan, ten chcel neustále jazdiť na takmer 10-ročnom prerastenom labradorovi. Ten držal ako hluchý dvere, aj keď mu Shrimpie robil prehliadku zubov.

Na 4. deň som poupratovala, kým tato so Shrimpiem išli kúpiť kytice a bombonieri ako darček za starostlivosť, čo nám poskytla Flošova rodina. Odchádzali sme s veľkými kvapkami na prednom skle. Smer oceanárium v Le Croisic. Po ceste sme minuli starý veterný mlyn, v ktorom sa mlela pohánka. Pohánková múka sa používa na tradičné bretónske galette – podobné palacinkám, len vo veľkých rozmeroch. Tie sa plnia väčšinou na slano. Rybami, syrom, vajčkami a inými dobrotami.

Malé

mestečko Le Croisic, na brehu Atlantiku má v oceanáriu vzorky rýb, krabov, sasaniek, koníkov a žralokov z celého sveta. Arlie bol ako odtrhnutý z reťaze. Behal od jedného akvária k druhému a vykrikoval. Nebál sa ani chobotníc, čo sa prisávali na predné sklá a nafukovali sa ako lopty. Pred akváriom so žralokmi boli postavené príjemné fotelky. Tak sme sa nejakú polhodinu dívali na mega obrazovku. Nakľmili sme deti, kým sa na nás čeluste zubili cez hrubé sklá.

Shrimpieho to dosť zmohlo, lebo zalomil hneď ako sme našartovali auto. Smer čierne bažiny oblasti Briere. Potom, ako more ustúpilo, ostali v oblasti bažiny čiernej farby. Farbu im vytvorili duby, čo sa rozložili v stojatej vode.

pokryvkami. Poslednou zástavkou v Bretónsku bol tumule. Kamenná stavba kupolovitého tvaru, ktorej vznik sa datuje 4 000 rokov pred Kristom. Prostredie spolu so stavbou pôsobilo rozprávko. Nedalo sa však nazrieť dovnútra.

Okolo bažinatej oblasti sa nachádzali dedinky s typickými domami so slamennými strechami chudobných ľudí. Tie sa používali až do 20. storočia. Momentálne sú znovu trendovými a aj novostavby sa pýšia hustými teplo pôsobiacimi hnedými

Nedeľa 26.10. 2013 Finálne rozhodnutie

Po dlhých týždňoch, ba mesiacoch, sa tato rozhodol. Musím povedať, že som bola už ako na ihlách. To, kam pôjdeme na konci roka, sme preberali už od januára, no, až v lete to prišlo naozaj reálne. Cez Skype sme zhodnocovali za a proti života vo Francúzsku. Do konca septembra malo byť rozhodnuté. V sľúbenom čase však človek zodpovedný za ľudské zdroje nedodal všetky potrebné informácie, tak tato povedal, že do konca októbra. Dokonca sme vytvorili excelovskú tabuľku s bodmi, premennými a variabilnými, ktoré sme dali do rovnice, aby nám vyšlo, ako sa rozhodnúť. S pokojom Angličana som čakala. Vo štvrtok tato zavolať a vraví: „*Tak ideme na Slovensko. Projekt pre slovenskú Arevu dodajú iba vtedy, ak si to zoberiem pod patronát.*“ A bolo. Behom pár minút som sa nastavila na realitu, aj keď ma to samozrejme trochu mrzelo. Myslím, že by som to isté cítila aj v opačnom prípade. Dôležité bolo, že v tom mal jasno a hádam aj pokoj.

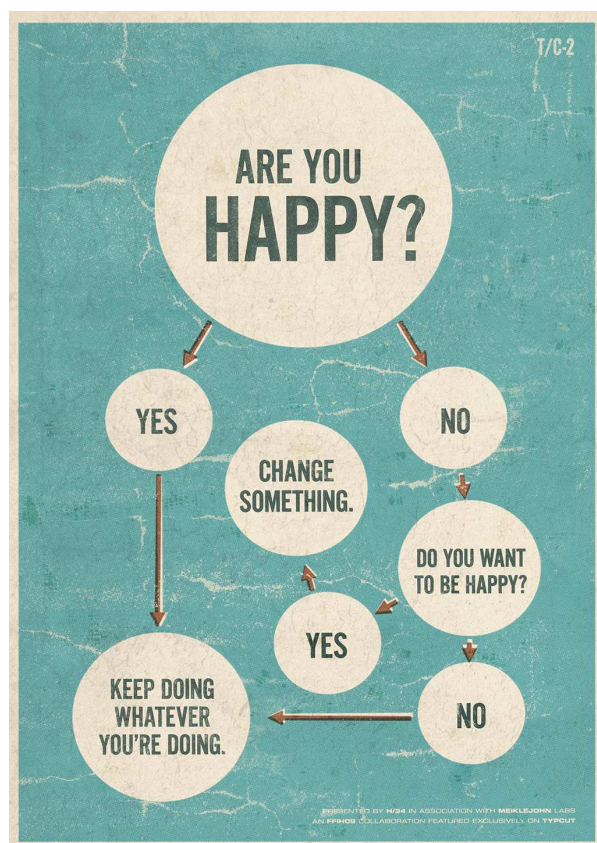
Po návrate z práce však bol dosť zadumaný a na druhý deň si začal klásť otázky, či je to dobré. A čo je vlastne dôvod, že by pozíciu na zobrať. Jasné, konečne by na Slovensku mali 1. veľký projekt. Aj plat je dobrý, v podstate taký ako tu vo Francúzsku. Iba náklady sú tam omnoho nižšie. Slávi však dumá, či ho to bude baviť. Či to nebude príliš monotónne. Či sa mu už až príliš nevzdialila slovenská náštura, kedy bude treba ľudí veľmi do vecí tlačiť a budú sa len sťažovať. Okrem toho bral do úvahy aj to, že tu veľa dosiahol a v podstate sa ide vzdať svojej kariéry a získanej osobnej reputácii, ktorá sa s pozíciou na Slovensku asi nedá porovnať. A čo tak uvažovať ešte aj o priateľoch, čo tu získal. Introvertný Flošo ho pustil do svojho uzavretého vnútorného sveta... A 2 mesiace dovolenky každý rok...

Ja som medzitým cez víkend nachystala všetky potrebné listy na odhlásenie sa zo škôlok a žiadosti do francúzskej škôlky v Bratislave. Mám zoznam vecí týkajúcich sa odchodu a ďalší zoznam na príchod na Slovensko. V plnom švungu mi dnes tato povedal: „*Ešte počkaj. Zajtra sa porozprávam so šéfkou a uvidíme...*“ A tak som tam, kde som bola predtým. O 2 mesiace je koniec roka a stále neviem, kde budeme...

... pokračovanie streda 30.10.

Ako to obvykle býva, malé zmeny sa dejú. Ostávame. Nie síce nastalo, no, aj to dopomohlo k tomu, aby sa tato cítil, že má krídla. Nakoniec sa so šéfkou dohodol, že bude 6 mesiacov budúceho roku na 1 týždeň v mesiaci cestovať buď na Slovensko alebo do Nemecka, aby pracoval na novej pozícii. Takto mu to dovoľí vidieť, či je to naozaj to, čo chce. Po pol roku sa rozhodne, či funkciu preberie úplne, alebo vo Francúzsku radšej ostane nadobro (rozumej, kým sa mu to nezunuje).

Medzitým sa už nakontaktoval na nemeckých šéfov nového projektu. Jedná sa o atómku v Brazílii a atmosféra projektu vyzerá úplne v pohode (na rozdiel od parížskeho stresu). Takže sa už teší, kedy začne. Pre mňa to znamená byť každý mesiac slamenná vdova. Zase, na druhej strane, keď chodí do roboty pred 8.00 a vracia sa po 20.00, aj tak mi veľa nepomôže. Takže o veľa neprídem. Až na dobrú masáž po ťažkom dni... Bude to zaberať na trpezlivosť a výdrž. Som však rada, že Slavi znovu ožil. Teší sa. Hádanka je vyriešená. Vďaka, Bože. Je to presne to, čo som v podstate aj dúfala.

Štvrtok 14.11. 2013 Zvianočnieva sa

Obchody sú napraskané vianočnými dekoráciami už pár týždňov. Celé Saint Germain je ozdobené. Na stromoch sú pozavesované kaskádovité elektrické sviečky a na lampách sú svetelné ozdoby. Už iba počkať do prvej adventnej nedele, aby sa všetko rozosvietilo. Potom prídu naraď vianočné stromčeky, čo budú zdobiť chodníky. Som si istá, že tento rok nebudeme chodiť sa dotýkať ich vianočných gúl iba s Millou, ale sa pridá aj Arlan. Milla už vybrala miesto pre náš vianočný stromček a už týždeň fičíme večer na príbehu Ježišovej narodeninovej párty. Okrem toho sme si zhotovili trhací kalendár, kde každý deň 1odtrhne a naučí sa, koľko dní zostáva do Vianoc. Niekedy odtrhne aj 2 naraz, aby to šlo rýchlejšie☺

Pár kameňákov z jej vážneho rozmýšľania:

M: „Mami, kedy uvidím Boha?“

Ja: „No, keď zomrieš. Potom.“

M: „A Boh nezomrie?“

Ja: „Nie. Boh žije stále.“

M (Po dlhom uvažovaní): „Hm, ale keď mi červíky zožerú oči, keď zomriem...ako potom uvidím Boha?“

Ja: „Zomrie tvoje telo, ale duša pôjde k Bohu a tá ho uvidí.“ (duša sa povie po anglicky soul. Vyslovuje sa rovnako ako vložka do topánok „sole“, ktoré má Milla už 2 mesiace).

M: „Ja budem potom vložka do topánok? Ale keď tie nemajú oči, tak Ho neuvidím.“

Shrimpie stále kašle. Už mesiac. Lekárka povedala, že to prejde. Je to jednoducho kašľacie obdobie. Snaží sa povedať toho viac a viac. Ako napríklad: Hello babi, auntie, Arlan, Peppa pig, sit, read. Najlepší je, keď ma chytiť za ruku a odvedie do kuchyne. Malým prstekom ukáže na hornú skrinku, kde sú odložené gumenné cukríky. Vtedy sa ho spýtam: „Chceš cukrík?“ Na tvári sa mu rozžiarí ten najšibalskejší úsmev na svete spolu s odpoveďou: „One.“ A na ruke ukáže 1 prst. Vie, že viac ako 1 nedostane, ale aj tak sa teší. Rozmýšľam, čo mu darovať k vianociam. Vytrobím mu waldorfskú bábiku – chlapčeka. Možno so strapatými vlasmi. Uvidíme, či mu nahradí vernú ovečku, ktorá s ním chodí všade. No, aj napriek snahe ju prať a udržiavať čistú je už neurčitej farby. Arlan ju nazval „Sheepie“.

Nejaká som v posledné dni rozhodená a rozladená. So Slavinom sme mali dokonca i výmenu názorov, kde som sa nespoznávala. Nasledoval týždeň ticha a smútku. Všetko je pre mňa akési čierne a bez radosti. Je to zvláštne, kratšie dni, zima vonku....

Pondelok 18.11. 2013 Polmaratón

Ako naschvál som 3 týždne pred behom ochorela. Boľavé hrdlo a nádcha sa ma držali dobrých 10 dní. A potom začalo každý večer pršať. Nebolo inej možnosti, ako bežať aj v daždi. Inak by som nenatrénovala nič. 4 dni pred behom som už mala len oddychovať. Hlava mi však stále hovorila, že na 21,1 km nie som pripravená. Aj tak som si kúpila zateplené elastáky. Teploty sa teraz pohybujú okolo 3-6 stupňov.

Na nedeľu sme boli dohodnutí s Táňou na stráženie. Pred jej príchodom som ešte stihla spraviť ryžu, napariť fazuľku a hodiť morku do trúby. Raňajky pre deti boli nachystané a o 7.45 som mala pocit, že mám za sebou celú raňajšiu šichtu. Rozlúčili sme sa s deťmi bez slz. Arlan ani nezaregistroval, že sme sa vyparili. Teplomer ukazoval 4 stupne. Vyzdvihli sme Williama, zaparkovali a pešo sa vybrali do telocvične.

Prihlásených bolo 7000 bežcov. Sála bola natrieskaná. Vzduchom sa niesol pach potu zmiešaný s mentolovou vôňou masti na svaly. Rady na záchody boli nekonečné a trvalo mi 30 minút, kým som sa k jednému dopracovala. Potom bol už len čas prejsť k štartovacej čiare, kde bola madžganica. Ale aspoň teplo. Slávi mal miesto v predu a ja na konci masy.

Keď sa spustil beh, povetrím znela hudba z Posledného mohykána. Až mi trhalo kútikami. „*To ideme všetci zomrieť?*“ kládla som si otázku, ako som sa snažila bežať medzi kopou igelitových ochranných plášťov, čo si súťažiaci zo seba postrhávali. Rozbehla som sa a navolila si ležérne tempo. Veď musím ešte vydržať 21 km. A začalo sa odpočítanie. Už iba 20, aaaaa už iba 19,...

Pri 6. kilometri mi podlomili morálku Keňskí bežci, ktorí na opačnej strane cesty míňali už 15. kilometer a do cieľa im ostávalo iba 6. Nechcelo sa mi to veriť. Nevadí, nedala som sa. Už iba 15 a som tiež v cieľi. A v podstate som takto odpočítavala až do cieľa. Vzduch bol chladný, no, nebolo mi zima. Posledné kilometre boli najdlhšie a posiate sediacimi na okrajoch cesty, o ktorých sa museli postarať záchranári. Niektorí ležali na zemi zabalení v zahrievacích fóliách. Iných podopierali ľudia v červenom a snažili sa ich usadiť a odpútať od sledovania svojich hodínok s časom.

„*Dúfam, že tak nedopadnem,*“ vravela som si, lebo od 14. km ma bolel pravý bedrový kĺb a nejako mi prišli silné kŕče do brucha. To bolo radosti vidieť cieľovú rovinku. Už iba kúsok. Ani som si nevšimla na zemi ležiacich fotografov. Tiež som sa mohla tváriť nejako vznešenejšie a nie ako prejdená parným valcom. Nevadí. S trasúcimi rukami som si prevzila svoju prvú medailu. Takmer okamžite po zastavení som začala pociťovať zimu. Drkotajúcu zimu. Čas 2:05:58. Prekvapila som samu seba aj Slavina.

Po behu nás čakal obed s Táňou a Bartom. Deti sa super najedli. Arlan už dokonca odľukoval, keď sme prišli. Keďže nám Táňa oznámila radostnú novinu, vytiahla som odložené tehotenské veci

a odovzdala. Zároveň som jej vymenovala dlhočizný zoznam všetkých detských vecí a oblečenia, ktoré jej môžem poskytnúť. Bábo, asi dievčatko, sa má narodiť na konci mája, a ak by sme sa sťahovali na konci júna, aspoň máme o veľa vecí menej.

Štvrtok 21.11. 2013 Misia baby-sitting

Prišiel čas, kedy je potrebné nájsť niekoho k deťom. Aspoň dvakrát v mesiaci na sobotu večer, aby sme išli na rodičovské rande. Ako však nájsť niekoho vhodného, komu budeme dôverovať? Skúsila som 2 web stránky určených na stráženie detí rôznych foriem. Zaregistrovala som sa, dala svoje požiadavky a do 4 hodín som mala 10 kandidátiek. Niektoré sú ochotné prísť 20km za 8 Euro na hodinu. Sú medzi nimi študentky i staršie panie. Nakoniec som si vybrala 2 dievčatá. Každá je z mnohopočetnej rodiny. Victoire, 17 r., zo susedného Le Pecq, sme už včera aj mali na návšteve a Milla ju išla zožrať očami. Gwen, 19 r., uvidíme zajtra. V každom prípade mi srdce už nebije na poplach. Predtým stačilo iba pomyslieť na cudziu osobu a hneď som videla požiarnikov, ktorí sa k nám dobýjajú cez okno... Vyzerá to tak, že sobotnajšia večera u Florence v Paríži bude v pokoji bez kĺmenia 2 divochov.

Pondelok 2.12 2013 Narodeninové prekvapenia

Baby-sitting nakoniec dopadol super. Obaja boli tuhí ako štolverky, keď sme sa vrátili a Gwen bola tiež spokojná. Dohodli sme sa na pravidelných víkendoch. Už som prijala aj to, že za hodinu zaplatím 9 Euro. Tá sloboda však stojí za to. Na ďalší piatok som chcela vyskúšať Victoire. Aby sme s tatom šli osláviť jeho narodeniny. Počas dňa sme s Millou upiekli orechovú tortu. Milla sa vybláznila pri jej dekorovaní. Viditeľné bolo iba číslo 34. Zvyšok sa inšpirovala asi surrealizmom. V každom prípade sa tatovi páčila a aj chutila.

Victoire prišla na čas. Ako naschvál sa Arlie celý deň nevykakal, tak som jej oznámila, že to asi spraví po našom odchode a dala jej bojový plán, ako mu vymeniť plienku v stoj. Mávla rukou, že na to je zvyknutá. Deti dostali pusy a ja som ešte narýchlo šupla do kabelky narodeninpvú kartu, čo som vyrobila.

Po dobrej polhodine šľapania a prejdení 3 pizérií, sme zakotvili v jednej maličkej, kde boli ochotní dať Slávinovi na pizzu niečo štiplavé. Už som bola riadne hladná. Objednali sme malú karafu ružového a pripili si na 34 rok. Tato dostal kartu. Prečítal ju, poďakoval a odložil. Skoro som odpadla: „*On to nepochopil...*“ Dala som mu ju prečítať ešte raz. Ak nie, azda mu posledná veta jasne napovie:

„*Vyberieš mi nejaké pekné bretónske meno, tato? Tvoje dievčatko.*“

Šťuk. Videla som, ako informácia prešla neurónmi a našla správne miesto. Tato zdvihol oči. Ticho. Zmohla som sa iba na: „*7 týždňov...*“ A tato spustil a začal rozprávať, plánovať a tešiť sa. Jasné, že bol v šoku. Behom chvíle stiahol víno a medzi plánovaním toho, ako narvať 3 autosedačky do auta a kde rodiť, si pochutnával na pikantnej pizze. Zbežne počítal a nechápal, ako som mu to mohla zatajiť. No, čakala som na správnu príležitosť a popravde som aj ja potrebovala čas na to, aby som to strávila. Shrimpie je ešte malý a je s ním toľko práce, hlavne, keď má svoj „*upíšťaný*“ deň. Veď, len na začiatku októbra som odstavila Arlanu. Ešte, keď som bola u gynekológa na prehliadku a s radosťou mu oznámila, že nekojím, navrhol mi antikoncepciu. „*Ale, nie, ja nemôžem ostať tehotná. Trvalo to tak dlho s deťmi, čo mám,*“ vysvetľovala som mu so smiechom. „*No, ale viete, stať sa môže a potom, čo. Keď budú dve?*“ žartoval Hugo Boss v dokonalom tmavom saku. Zasmiali sme sa a ukončili tému.

Tušila som, že sa niečo deje, ale nepripustila som si nič. „*Bude to kvôli tomu behu, telo sa nevie spamätať, potrebuje čas, oddych. Potom nebude také unavené,*“ neustále som si opakovala. No, a keď už prešiel 6. týždeň, raz v noci som sa zobudila, posadila a akoby mi niekto povedal: „*Si tehotná.*“ 2 hrubé čiary na teste to potvrdili, ani som nemusela čakať 3 minúty. Hneď sa mi v hlave vynorila príhoda z Bretónska, keď sme vchádzali do nejakej dedinky s názvom „*GWEN*“ a ja som zažartovala: „*Keď budeme mať dievča, ešte niekedy, raz... (zaškúlila som na tata), bude sa volať Gwen.*“ Haha, niekedy v tých okamihoch nejaká spermia vyhrala svoj životný beh za mojím vajíčkom.....

Tato si objednal ďalšie víno a k tomu výdatný dezert. Bolo treba osláviť. Ja som už mierne zaspávala a snažila ignorovať pocit na zvracanie. Zabudla som, o čom tehotenstvo je.

Štvrtok 12.12. 2013 Tato varí a kapustnica párty

Tak, ako každý rok, i tento si tato nechával svoju povinnosť „*niečo mi uvariť*“ až na december. Pár dní pred sobotou som dostala mail s ingredienciami, čo mu bolo treba nakúpiť. Recept znel exoticky „*austrálske kebaby*“. V sobotu ráno sme s Millou vyrazili na nákup a následne na husle. Cestou sme žartovali, čo nám asi tato nachystal. Keď sme otvorili dvere, všade rozvoniaval cesnak. Na špízoch bolo ugrilované hovädzie obalené v póriku.

K tomu opekané zemiaky s ríbzľami a parenou zeleninou a čerstvý mangový šalát. Lahôdka. Dokonca aj Arlan, ktorý normálne hovädzie neužije, ohlodával mäso zo špajdiel. Boli sme spokojní všetci. No, aj napriek tomu, sa mi nepodarilo prehovoriť kuchára na to, že by sa nám predvádzal svojou tvorivosťou častejšie ako len jedenkrát do roka.

Nasledujúci deň sme v oslavách pokračovali tradičnou kapustnicou pártou. Pozvali sme medzinárodné osadensko, pomixované páry detné i bezdetné...a samozrejme, že nechýbal Flošo. Tentokrát som kapustnicu varila podľa nového receptu 8 hodín. Výsledok stál za to. Bola fantastická, mierne pikantná a mäso bolo úplne mäkučké. 9 dospelých stiahlo 7 litrov☺ Nasledovali syry a makovo-jablkové štrúdle a hostia odchádzali domov o pár kilov navyše. Bolo príjemne, atmosféra sa ležérne rozvíjala a nemala som pocit, že by sa niekto cítil navyše. Všetci sme skákali z francúzštiny

do angličtiny a s Marijou aj do nemčiny. Veď nás aj bolo 5 rôznych národností. V pohode sa mi podarilo prežiť aj večerné nevoľnosti....naše tajomstvo si zatiaľ držíme pre seba. Hoci, priznám sa, mala som chuť niečo povedať, keď Marija ukazovala svoje 4 mesačné bruško.

V pondelok som bola objednaná k lekárovi. Nervózne som sedela v čakárni a ani si nevšimla, že už hodinu čakám. „*Len, nech je všetko v poriadku....*“ A aj bolo. Malá biela fazuľka spala na čiernej obrazovke. Srdiečko jej bilo rýchlosťou motýlich krídel. Je tam. Skrytá...naša bretónska fazuľka... Gael alebo Gaelle.

Pondelok 16.12. 2013 Párty a 1. koncert

Pár dní pre vianočnou Busy Bees show a párty som Millu nechala doma. Kašľala ako starý hrniec. Inak jej nič iné nebolo, no, ten kašeľ ma strašil. Dokončili sme jej biele šaty. Pripevnili posledné zlaté trblietavé šnúry a prišili vrecko, do ktorého mala zbierať padajúce hviezdy. Trochu som pochybovala, či sa do tancovania s Thomasom nakoniec pustí, alebo to vzdá...

Nevzdala, od začiatku bola naštartovaná a usmiata. Spievala z celého hrdla a neodstrašil ju ani zamrznutý Thomas, čo zabudol tancovať. Milla si nakoniec celý tanec odtancovala sama, kým chlapec stál a cival na nás rodičov. Nevadí. Po tanci si naša tanečníčka prišla sadnúť k nám a už sa na scénu nevrátila, bola príliš unavená. Arlie sa zabával tiež. Všetko sledoval a po každom potlesku kričal „*more*“. Jasné, nezabudol, že na párty sa treba poriadne poriadne natlačiť všetkým, čo dočiahne, alebo zbadá. Odchádzali sme všetci spokojní a uvedomila som si, že o chvíľu sú tu naozaj vianoce.

V sobotu ráno sme sa pre zmenu chystali na Millin 1. husľový koncert. Oblečená v bielo-čiernom sa v prvých minútach necítila na pódiu dobre. Okrem toho tato nechodil a nechodil. Netušila som, kde asi tak dlho môže parkovať. Nakoniec to stihol presne na sekundu. Vošiel do sály kultúrneho domu práve, keď začínali hrať. Na pravo malí basisti, na ľavo harfisti a v strede huslisti. Trochu som sa obávala, aby slákom niekto z dievčat nevpichla do oka, tak tam boli natesno. Arlie sa usadil priamo pred pódium, no, po

chvíľke sa zdvihol a šup, péroval v kolenách zvyšok koncertu. Sem-tam šiel pohladkať dievčatko, čo sedelo

blízko nás. Po úvodných piesniach, čo hrali všetky deti spolu sa najmenšie mali posadiť a už len počúvať. Milla, nie. Stála ďalej sa aspoň hrala slákom do rytmu, aj keď nevedela tóny. Niekoľkokrát som jej povedala, aby si sadla. Odmietla. Ona chce hrať.... Tak hrala. Ale sme sa nasmiali. Milla však bola spokojná. Po koncerte nasledovala tiež párty so spoločným obedom. Na ten sme však neostali.

Zvyšok víkendu už bol pokojný. Na tata nejako odo mňa prešla únava a aj v sobotu aj v nedeľu si po obede potreboval schrupnúť.

Chudák, tehotenstvo je naozaj ťažké....

